

Sygn. akt. VII C 12/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2013 r.

Sąd Rejonowy VII Wydział Cywilny w L.

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Joanna Oszczyda
Protokolant:	st. sekr. sądowy Alicja Wojdyło

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2013 r. na rozprawie sprawy

z powództwa I. K.

przeciwko: (...) S.A. w S.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w S. na rzecz powódki I. K. kwotę 3.500,00 złotych (słownie: trzy tysiące pięćset złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 30 października 2012 roku do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 1336,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

Sygn. akt VII C 12/13

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 02.01.2013 r, skierowanym przeciwko (...) S.A. z siedzibą w S. powódka I. K. wniosła o zasądzenie od strony pozwanej na swoją rzecz kwoty 5500 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30.10.2012 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu żądania powódka wskazała, że w dniu 17.07.2012r kierujący pojazdem marki R. o nr rej. (...) J. K. nie dostosował prędkości do panujących warunków na drodze, na skutek czego stracił panowanie nad pojazdem i wjechał do przydrożnego rowu. Na skutek przedmiotowego zdarzenia powódka będąca pasażerką pojazdu doznała obrażeń ciała. Sprawca wypadku posiadał ubezpieczenie OC u strony pozwanej. Powódka zgłosiła roszczenie wobec pozwanego, wnosząc o zapłatę na jej rzecz zadośćuczynienia w wysokości 12.000 złotych. Strona pozwana przyznała powódce kwotę 2500 złotych tytułem zadośćuczynienia. W ocenie powódki przyznana kwota zadośćuczynienia nie rekompensuje w pełni krzywdy doznanej na skutek zdarzenia z dnia 17.07.2012 roku.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W

uzasadnieniu przyjętego stanowiska podała, że wypłaciła powódce kwotę 2500 złotych tytułem zadośćuczynienia, co powinno wyczerpać jej roszczenia. Zarzuciła, że rozmiar obrażeń doznanych przez powódkę jest niewielki i krótkotrwały oraz że doznany uraz wymagał długotrwałego leczenia i rehabilitacji lub długotrwałej pomocy osób trzecich. W ocenie strony pozwanej roszczenie powódki jako nieudowodnione podlega oddaleniu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17.07.2012 roku kierujący pojazdem marki R. o nr rej. (...) J. K. nie dostosował prędkości do panujących warunków na drodze, na skutek czego stracił panowanie nad pojazdem i wjechał do przydrożnego rowu. Powódka będąca pasażerką pojazdu doznała obrażeń ciała.

Sprawcę zdarzenia J. K. łączyła ze stroną pozwaną umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Strona pozwana przejęła odpowiedzialność ubezpieczeniową.

Powódka pismem z dnia 29.08.2012 roku zgłosiła roszczenie stronie pozwanej o wypłatę zadośćuczynienia na kwotę 12.000 złotych. Strona pozwana przyznała w dniu 18.09.2012 roku powódce z tytułu zadośćuczynienia kwotę 2500 złotych.

/bezsporne/

W wyniku wypadku powódka doznała urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego. Rozpoznano stan po skręceniu kręgosłupa szyjnego. Uraz ten jest klasyfikowany jako uraz przyspieszeniowy - opóźnieniowy tzn. na skutek nagłego ruchu głową przy zderzeniu, kręgosłup szyjny wykonał gwałtowny ruch w stronę uderzenia i zaraz w stronę przeciwną.

Długotrwały uszczerbek na zdrowiu u powódki związany z wypadkiem wynosi zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18.12.2002r oraz załącznika do w/w rozporządzenia p.t. Ocena procentowa stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu (dz. U. nr 234, poz. 1974-par. 9.1 i 9.2) z pkt. 89a, w oparciu o paragraf 8 pkt. 3 - 2%.

Dowód : opinia biegłych neurologa i ortopedy k-65-69;

Pierwszej pomocy powódce (lat 45) udzielił Wojewódzki Szpital (...) w L. Oddział Ratunkowy. Po zbadaniu i wykonaniu rtg kręgosłupa szyjnego rozpoznano skręcenie kręgosłupa szyjnego i zalecono kołnierz ortopedyczny na okres 14 dni, okłady przeciwbólowe oraz dalsze leczenie. Wykonane (...) rtg nie wykazało złamań, ani przemieszczeń kręgów, stwierdzono jedynie odprostowaną lordozę szyjną, o zachowanej linii krzywizn. W dniu 26.07.2012 r neurolog stwierdził u powódki bolesność wyrostków kolczastych kręgosłupa szyjnego, wzmożone napięcie mięśni przykręgosłupowych w tym odcinku i bolesność przy ruchach kręgosłupa szyjnego i barków. Tego samego dnia powódka była konsultowana przez ortopedę, który po badaniu zalecił dalsze noszenie kołnierza ortopedycznego. Powódka nosiła kołnierz ortopedyczny ok. 3-4 tygodnie. Obecnie bezrobotna, nie korzystała ze zwolnienia lekarskiego. Leczyła się wyłącznie farmakologicznie, na rehabilitację nie uczęszczała.

Powódka przed wypadkiem leczyła się na depresję. Obecnie nie posiada pełnej swobody ruchowej, czuje ból przy poruszaniu się. Ma sześćioletnie bliźniaczki, którymi się zajmuje. Ma problemy z wykonywaniem prac ogrodniczych. Odczuwa lęk w trakcie jazdy samochodem. Aktualnie nadal leczy się farmakologicznie, zażywa leki ibuprofen, maść fastum.

Dowód:

- opinia biegłych neurologa i ortopedy k-65-69;

- akta szkody

- przesłuchanie powódki k-47-49,

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

W sprawie pozostawało bezspornym, że sprawca wypadku, któremu powódka uległa w dniu 17.07.2012r roku był ubezpieczony z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej. Strona pozwana zresztą nie kwestionowała podstawy swojej odpowiedzialności. Istota przedmiotowego sporu sprowadzała się natomiast do ustalenia rozmiaru krzywdy doznanej przez powódkę w następstwie wypadku, wysokości doznanego przez nią uszczerbku na zdrowiu. W tym zakresie strona pozwana bezspornie przyznała i wypłaciła poszkodowanej powódce kwotę 2500 złotych tytułem zadośćuczynienia.

Na wstępie wymaga przytoczenia art. 822 k.c. statujący odpowiedzialność odszkodowawczą ubezpieczyciela. Jego odpowiedzialność sprowadza się do tego, że zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za te szkody ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której zawarta została umowa ubezpieczenia. Szczegóły tej odpowiedzialności są unormowana w ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz.1152). Według art. 36 ust. 1 tej ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, najwyżej jednak do ustalonej w umowie sumy gwarancyjnej. Zgodnie natomiast z art. 34 ust. 1 tej ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani - na podstawie przepisów prawa cywilnego - do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Odpowiedzialność tą reguluje również ustawa z dnia 22 maja 2003 r. działalności ubezpieczeniowej (Dz.U. Nr 124, poz. 1151).

Zgodnie z treścią art. 436 kc w zw. z art. 435 kc samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Według zaś art. 361 § 1 kc, zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła. W myśl natomiast art. 361 § 2 kc naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Szkoda majątkowa jest to różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem, jaki by istniał gdyby to zdarzenie nie nastąpiło. Chodzi o utratę lub zmniejszenie aktywów bądź powstanie lub zwiększenie pasywów osoby poszkodowanej. Z przepisu art. 361 § 2 kc wynika obowiązek pełnej kompensacji szkody.

Podstawową funkcją odszkodowania jest kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę. W świetle zaś art. 445 § 1 kc w zw. z art. 444 kc, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Odszkodowanie o którym mowa w w/w przepisie obejmuje wszelkie wydatki pozostające w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, jeżeli są konieczne i celowe. Są to zarówno koszty leczenia, nabycia protez i innych koniecznych aparatów. Nadto w świetle art. 362§2 k.c. naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Sąd może przyznać nadto poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Krzywdą w rozumieniu art. 445 k.c. będzie z reguły trwałe kalectwo poszkodowanego powodujące cierpienia fizyczne oraz ograniczenie ruchów i wykonywanie czynności życia codziennego.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że Sąd orzekając w zakresie zadośćuczynienia za punkt wyjścia uznał przede wszystkim ustalenie rzeczywistych następstw zdarzenia jakiego uległa powódka- od ich skali zależy bowiem nie tylko ustalenie związku przyczynkowego pomiędzy zdarzeniem a leczeniem i rehabilitacją, ale także wysokość zadośćuczynienia.

Ze sporządzonej przez biegłych z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii oraz neurologii wynika, że długotrwały uszczerbek na zdrowiu u powódki związany z wypadkiem wynosi 2 %. Podczas badania rozpoznano stan po skręceniu kręgosłupa szyjnego. Uraz ten jest klasyfikowany jako uraz przyspieszeniowy-opóźnieniowy tzn. na skutek nagłego ruchu głową przy zderzeniu kręgosłup szyjny wykonał gwałtowny ruch w stronę uderzenia i zaraz w stronę przeciwną. Powódka nosiła kołnierz ortopedyczny 3-4 tygodnie. Przebyła leczenie farmakologiczne. Biegli są zdania, że w chwili obecnej odczuwane dolegliwości nie wpływają znacząco na aktywność życiową powódki. Pomimo braku rehabilitacji stan zdrowia powódki poprawił się . Jednak w pierwszym okresie po wypadku przez okres około 3 tygodni miała zdaniem biegłych ograniczoną sprawność ze względu na silne bóle, konieczność stosowania kołnierza ortopedycznego, nie mniej pierwotna struktura anatomiczna dotkniętych urazami narządów nie została trwale naruszona. Zdaniem biegłych funkcjonowanie powódki na co dzień jest w niewielkim stopniu ograniczone dolegliwościami kręgosłupa szyjnego. Rokowania dla pełnego odzyskania sprawności organizmu są korzystne, powódka ma szansę na całkowity powrót do poprzedniej sprawności pod warunkiem zdyscyplinowania jeżeli chodzi o ćwiczenia własne, które powinna opanować w trakcie odbywanej rehabilitacji. Nie mniej jednak na dzień dzisiejszy powódka wymaga rehabilitacji i nie powróciła do pełnej sprawności sprzed wypadku.

Ograniczona aktywność życiowa powódki, w domu rodzinnym, podczas wykonywania prac w ogrodzie, poza domem, na skutek urazów powstałych w wypadku uzasadnia przyznanie powódce dalszej kwoty zadośćuczynienia. W konsekwencji Sąd uznał roszczenie powódki za zasadne w kwocie 3500 złotych, co uwzględnia również kwotę 2500 złotych przyznaną powódce tytułem zadośćuczynienia. W ocenie Sądu łącznie powódka winna otrzymać z tytułu zadośćuczynienia kwotę 6000 złotych, która jest adekwatna do doznanej przez powódkę krzywdy. Opinia biegłych, którą Sąd przyjął za podstawę wyrokowania jest logiczna, jasna, należyście uzasadniona, nadto nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Dalej idące powództwo Sąd oddalił jako niezasadne i nie usprawiedliwione wynikiem postępowania, o czym orzeczono w pkt. II wyroku.

Powódce od zasądanego świadczenia należą się również odsetki ustawowe. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Powyższa regulacja jest koherentna tak z treścią art. 455 k.c. oraz w poglądem judykatury, a dalej z poglądem przedstawicieli piśmiennictwa w tym zakresie. Wskazuje się, że skoro świadczenie z czynów niedozwolonych, jest świadczeniem bezterminowym, zobowiązany to jego spełnienia, w tym także ubezpieczyciel, winien spełnić świadczenie niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. W realiach przedmiotowej sprawy na niezwłoczność należy patrzeć przez pryzmat art. 817§1 k.c. Z chwilą wezwania do zapłaty (co powoduje przekształcenie zobowiązania bezterminowego w terminowe) oraz z wpływem terminu do spełniania świadczenia, w tej sprawie z wpływem 30 dni od daty wezwania, dłużnik- tu pozwany pozostaje w opóźnieniu ze spełnieniem danego świadczenia. Z akt szkodowych wynika, że powódka wezwała stronę pozwaną do zapłaty zadośćuczynienia w kwocie 12.000 złotych pismem z dnia 29.08.2012 roku doręczonym w dniu 5.09.2013 roku. W konsekwencji Sąd przyznał odsetki ustawowe od kwoty 3500 złotych od dnia 30.10.2012 roku do dnia zapłaty na podstawie art. 817 § 2 kc, zgodnie z żądaniem pozwu, o czym orzeczono w pkt. I wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art.100 k.p.c.

W przedmiotowej sprawie powódka wygrała proces w 64%. Powódka poniosła koszty: 275 zł tytułem opłaty od pozwu, 1217 złotych z tytułu kosztów zastępstwa procesowego, w tym 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 600 złotych i 678,80 złotych – wykorzystanych zaliczek na biegłych. Łącznie powódka poniosła koszty procesu w wysokości 2270,80 złotych. Zatem powódce przysługuje od strony pozwanej zwrot kwoty 1773,31 złotych (64% z 2270,80zł).

Z kolei strona pozwana poniosła koszty zastępstwa procesowego 1217 złotych i wygrała sprawę w 36%. Przysługuje jej zatem zwrot od powódki kwoty 438,12 złotych. Po wzajemnej kompensacji tych kosztów pozwana winna zapłacić powódce 1336 złotych, o czym orzeczono w pkt. III wyroku.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.